

ἢ νᾶμουνε, κόρη γλυκεῖά, ἐγὼ ὁ ἄγγελός σου,
ν' ἀπλώω τὴν φτεροῦγά μου εἰς τὸ προσκέφαλό σου·
νὰ σέβωμαι τὰ κάλλη σου τὰ λευκοσκεπασμένα,
νὰ ψιθυρίζω ἔσθ' ἑὸν Θεὸ μὲν ἀπὸ προσευχῆ γιὰ σένα!

Μετὰ φαιδρῶν φωνῶν ὁ ὄμιλος τῶν νεαρῶν παρθένων ἀνευφάνησεν ἀπαξ ἔτι τὴν βασιλίδά τῆς καλλονῆς, ἦ-τις, κύπτουσα αἰδημόνως, ἠρυθρία ὡς τοῦ ὕρου ἢ χιών, ὅτε θίγει αὐτὴν ἡ πρώτη λαμπηδὼν τῆς αὐγῆς, ἢ τὸ ἀγνόλευκον νέφος, ὑπερ ἢ δύσις ροδοπορφυροῖ· καὶ ταύτην μὲν, δρέψασαι καλλιδρόσα ῥόδα, κατεστεφάνωσαν, πρὸς ἐμὲ δ' ἐπέδωκ' ἀνδραγαθία ἰων, ὡς γέρας τῆς ὠδῆς.

— Ἀθέε, μοι εἶπον, καὶ σὺ ἄνθη, ἀμοιβὴν τοῦ ἔ-σματος, ὡς ἡ χελιδὼν λαμβάνει κόκκους σίτου, ὅτε τέρ-πει ἡμᾶς διὰ τοῦ εὐαγγέλιου αὐτῆς τερετίσματος.

Ἐγὼ δὲ εἶπον·

— Χιόνη, γλυκεῖα Δρυάς! ὦ ροδοστεφῆς τῶν ποι-μενίδων ἄνασσα· σύγγνωθι ἂν τὸ ἄμουσον ἄσμά μου ἦν ἀνάξιον σοῦ· τῆς ἐπιτυχίας ἢ ἀποτυχίας αὐτῶν δὲν εἶναι αἴτιοι οἱ μυροστέφεις αἰδοί, ἀλλ' ὁ Θεὸς ὁ πα-ρέχων τὰ ἀγαθὰ Αὐτοῦ δῶρα ὡς θέλει ἐκάστω. Καὶ ἤδη ὅτε ἡ δύσις τῆς ἡμέρας ἄρχεται ἐξελίσσοις ἐπὶ τοῦ αἰθέρος τὰ λαμπρὰ αὐτῆς πανοράματα, καὶ αἱ ἀνά τὰ ὄρη φωλάζουσαι ἄρκτοι κλίνουσι πρὸς ὕπνον ἐν τοῖς ἄν-τροις αὐτῶν, κατέρχομαι πρὸς τὴν πόλιν, οὐχὶ ἄνευ λύ-πης τοὺς ἐαροστέφεις ἡμῶν λόφους ἀφίνουσα· ὑμεῖς δ' εὐδαίμονεῖτε καὶ ἐντροπῶσαι εἰς τὰ τερπνὰ αὐτῶν κάλλη.

ἜΩ! χαίρετε δρυμοὶ καὶ κοιλάδες, χαίρετε κλιτύες εὐανθεῖς καὶ κελαροῦντα ρεῖθρα ὅσα ἡδέως διὰ τοῦ φλοίσβου μ' ἐβουκαλίσατε· τὴν μακαρίαν ἡμῶν ἡμέραν, ἦν παρ' ὑμῖν διήλθον, οὐδέποτε θὰ λησμονήσω, ἀλλ' ἡ ἀνάμνησις αὐτῆς, ἐπερχομένη ὡς μάγον ὄναρ, θὰ μὲ φαιδρύνῃ καὶ ἐν μέσῳ ἔτι τῶν χειμερινῶν παγετῶν!

ἜΩ Μοῦσα! ἄγε με συχνάκις ἐπὶ τῶν χρυσῶν σου περυγῶν, ὡς ποτε ἦγες τὸν Θεόκριτον, τὸν καλλιστέ-φανον ψάλτην, εἰς τὰ χλωρὰ τοπία, ἔνθα ἡ χαρὰ ἀνάσ-σει, ἔνθα τῶν καλλιπορφύρων ῥόδων καὶ τῶν ἀβρῶν ἰάσμων ἢ ἀγνότης ἀμιλλᾶται πρὸς τὴν τῶν ἀφελῶν μερᾶκων καὶ παρθένων, ἔνθα ὁ ζέφυρος δροσδεστέρας πνοᾶς διαχέει, καὶ ὁ οὐρανὸς οἰοῖ ἀπαστρέπτει κα-θαρώτερον φῶς, ἢ εἰς τὰς πολυθροῦβους καὶ κοινορτώ-δεις ἡμῶν ἀγυιάς· ἐκεῖ τὸ πνεῦμα ἔχει ἐλεύθερον ἄερα ἵνα περυγίξῃ πρὸς τὸν Οὐρανόν· ἐκεῖ εὐμενέστερον ἐπιρ-ρίπτει βλέμμα ὁ Ὑπεράναξ Θεὸς ἀπὸ τοῦ ὑψικρήσπιδος Θρόνου Του, καὶ οἰοῖ φιλοστόργως προσμειδιᾶ ἀοράτως προσκύπτων διὰ μέσου χρυσῶν νεφελῶν.

ΚΟΡΝΗΛΙΑ Α. ΠΡΕΒΕΖΙΣΤΟΥ.

ΑΣΤΡΟΝΟΜΙΚΑ

Τὸ ζωδιακὸν φῶς.

Καθ' ἕκαστον ἔτος ἀπὸ τοῦ δευτέρου τοῦ φεβρουαρίου δεκαπενθημέρου ἄρχεται διαχέον τὴν λάμπην αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ δυτικοῦ τοῦ οὐρανοῦ τμήματος τὸ ζωδιακὸν φῶς, τὸ προβληματικώτατον τῶν φωτεινῶν τοῦ νυκτερινοῦ οὐρανοῦ φαινόμενον. Ἄν στρέψωμεν τὰ βλέμματα πρὸς τὸ δυτικὸν τοῦ οὐρανοῦ τμήμα δύο ὥρας μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου, ἦτοι τὴν 7 1 (2 ἔσπ. ὥραν, ὅτε ἐκλείπει πᾶν ἔχνος τοῦ σιούφωτος, θὰ διακρίνωμεν ἐν τούτῳ φωτεινῶν φαι-νόμενον, ἔχον σχῆμα πυραμιδοειδές, οὐτινος δὲ ἡ μὲν βᾶσις κείται ἐπὶ τοῦ ὀρίζοντος, ἢ δὲ κορυφὴ ἐξικνεῖται μέχρι τῶν Πλειάδων, ἀστερισμοῦ, ὅστις τὸ δεύτερον ἡ-μισυ τοῦ φεβρουαρίου εὐρίσκεται κατὰ τὴν 8^{ην} ὥραν τῆς ἑσπέρας εἰς ὕψος 60^ο περίπου ὑπὲρ τὸ δυτικὸν τοῦ ὀρίζοντος τμήμα. Ἄπας ὁ φωτεινὸς οὗτος κῶνος σχηματίζων μετὰ τοῦ ὀρίζοντος ἐν ἀρχῇ λίαν ὀξείαν γωνίαν, κατὰ μάρτιον λαμβάνει διεύθυνσιν ὁσημέραι ἔτι μᾶλλον πρὸς τὴν κά-θετον ἐγγιζούσας, οὕτως ὥστε τότε ὁ ἄξων τοῦ κῶνου σχηματίζει μετὰ τοῦ ὀρίζοντος γωνίαν 64 περίπου μοι-ρῶν. Ἄν ὁ ἄξων οὗτος προεκταθῇ πρὸς νότον κάτωθεν τοῦ ὀρίζοντος, θὰ συναντήσῃ τὸ μέρος, ἐν ᾧ εὐρίσκεται ὁ δι' ἡμᾶς δῦσας ἡλῖος, τοῦτέστι συμπίπτει μετὰ τοῦ ἐπιπέδου τοῦ ἰσημερινοῦ τοῦ ἡλίου, ἐκ τούτου δὲ ἐπιτετα-ῖται ὅτι ἄπας ὁ φωτεινὸς οὗτος ὄγκος συμπίπτει σχεδὸν μετὰ τοῦ ζωδιακοῦ κύκλου, διότι τὸ ρηθὲν ἐπίπεδον σχηματί-ζει μετὰ τῆς ἐκλειπτικῆς γωνίαν 7 μόνον μοιρῶν.

Ἐν τῇ κεντρικῇ Εὐρώπῃ ἡ ἔντασις τοῦ ζωδιακοῦ φω-τὸς μολὶς ἐξισοῦται πρὸς τὴν τοῦ φωτὸς τοῦ Γαλαξίου· τούτου ἐνεκεν τὸ φαινόμενον εἶναι κελῶς ὁρατὸν μόνον κατὰ τὰς ἀσελήνους νύκτας καὶ ἀπὸ θέσεων, αἵτινες δὲν ἐπηρεάζονται ὑπὸ τῶν φώτων τῶν πόλεων. Ἄξιον ση-μειώσεως εἶναι ὅτι ὁ φωτεινὸς κῶνος ἀριστερόθεν μὲν δια-χωρίζεται διακεκριμένως ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ θόλου, ἐφ' οὗ οἱ ἀστέρες φαίνονται ἀκτινοβολοῦντες ὡς ἐπὶ μέλανος ἐδάφους, ἐνᾷ δεξιόθεν τὰ ὄρια τοῦ φωτεινοῦ κῶνου εἶναι συγκεχυμένα. Κατὰ τὴν παρούσαν δὲ περίπτωσιν εἰς τὸ φαινόμενον προστίθεται καὶ τὸ ἐξῆς ἰδιάζον, ὅτι ἐντὸς τῆς φωτεινῆς ταύτης πυραμίδος οὐ μακρὰν τῆς κορυ-φῆς αὐτῆς θὰ λάμπῃ μετὰ μικρὸν ὁ πλανήτης Ζεὺς, ὅς-τις νῦν, ὡς δύναται νὰ παρατηρήσῃ ὁ ἀναγνώστης, εὐ-ρίσκεται κάτωθεν τῶν Πλειάδων. Καθόσον ἀφορᾷ εἰς τὴν μεταβολὴν, ἦν ἐκ τούτου θὰ ὑποστῶσιν ἡ ἔντασις καὶ τὸ χρῶμα τοῦ φωτὸς τοῦ πλανήτου τούτου σαφηνισθήσε-ται ἐκ τῶν φασματοσκοπικῶν ἐρευνῶν.

Ἄξια ἰδιαίτερον ἐνδιαφέροντος εἶναι ἡ εὐρεσις τῆς ἀληθοῦς τοῦ φωτεινοῦ κῶνου κορυφῆς. Πρὸς τοῦτο οἱ ἀ-στρονόμοι μεταχειρίζονται σωλῆνα ἐκ χαρτονίου, ὄντα ἐνδοθεν βεβαμμένον διὰ μέλανος χρώματος. Ἄν διὰ τοῦ τρόπου τούτου συγκριθῇ τὸ μέρος ἐν ᾧ παρατηρεῖται καθ' ἕκαστην ἑσπέραν ἡ κορυφὴ τοῦ κῶνου, ἐξά-γεται ὅτι ἡ κορυφὴ καὶ μετὰ ταύτης ὁλόκληρος ὁ φωτεινὸς κῶνος κινεῖται ἐξ ἀνατολῶν πρὸς δυσμᾶς

κατὰ τὴν διεύθυνσιν τῆς φαινομενικῆς ἐτήσιας τῶν ἀστέρων κινήσεως. Ἐκ τούτου ἀνεγνωρίσθη ὅτι τὸ φαινόμενον δὲν προέρχεται ἐξ ἀτμοσφαιρικῶν λόγων, ἀλλ' εἶναι ἀνεξάρτητον φαινόμενον, ἐκτεινόμενον κατὰ μῆκος τῆς ἐκλειπτικῆς. Ὁ ἐν Μονάχῳ καθηγητῆς Χάις, εἰς ὃν ὀφείλονται πολμετεῖς παρατηρήσεις τοῦ φαινομένου τούτου (1842 — 1875), βεβαιοῖ ὅτι ἐν Εὐρώπῃ τὸ ζωδιακὸν φῶς εἶναι ὁρατὸν καθ' ὅλον τὸ ἔτος δι' ὄφθαλμὸν ἐξησκημένον. Καὶ εἶναι μὲν ἀληθές ὅτι ἡ λάμψις τοῦ φωτεινοῦ τούτου φαινομένου ὑπόκειται εἰς τινὰς μεταβολάς, ἀλλὰ κατὰ τὸν ὀνομασθέντα ἀστρονόμον αὐταὶ προέρχονται ἐκ μεταβολῶν ἐν τῇ ἀτμοσφαιρῇ τῆς γῆς. Κατ' ἄλλους ἀστρονόμους αἱ διακυμάνσεις αὐταὶ τῆς ἐντάσεως τοῦ φωτός τοῦ φαινομένου ἐξαρτῶνται ἐκ τοῦ βαθμοῦ τῆς συσσωρεύσεως τῶν ἡλιακῶν κηλίδων, ὡς τοῦτο ἐφαρμόζεται καὶ διὰ τὸ βόρειον σέλας, μετὰ τοῦ ὁποίου τὸ ζωδιακὸν φῶς ἔχει τὸ αὐτὸ φάσμα.

Πολὺ λαμπρότερον ἢ ὅσον παρ' ἡμῖν εἶναι τὸ φαινόμενον ἐν ταῖς τροπικαῖς χώραις. Ὅτε ὁ Ἀλέξανδρος Οὐμβόλδος ἐμελλε νὰ ἀρξῆται τῆς εἰσόδου νέου κόσμου περιηγήσεως αὐτοῦ, μεγάλως ἐξεπλάγη ἐκ τῆς ἐντάσεως, ἣν παρουσιάζει τὸ ζωδιακὸν φῶς ὁρώμενον ἀπὸ τῶν ἀκτῶν τῆς Βαλεντίας καὶ τῶν πεδιάδων τῆς Νέας Καστυλίας. Τὸ φῶς ὅμως καθίστατο ἐντονώτερον ἐφ' ὅσον ὁ Οὐμβόλδος ἐπλησίαζε πρὸς τὸν ἰσημερινόν. Ἐν Κοιμάνχ καὶ τοῖς ὄροπεδίοις τοῦ Κουίτου¹ ἡ λάμψις τοῦ φαινομένου ὑπερέβαινε ἐνίοτε καὶ τὴν τῶν ὠραιότερων τοῦ Γαλαξίου ἀστέρων. Κατὰ δὲ τὴν περιγραφὴν τοῦ Σεβ. Γεωργίου Τζῶν, παρατήρησαντος καὶ ἐξετάσαντος λεπτομερῶς τὸ φαινόμενον κατὰ τὴν ἐν Ἰαπωνίᾳ ἐκδρομὴν τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν (1853—1855), ἐν τοῖς τροπικοῖς τὸ ζωδιακὸν φῶς ἀναφαίνεται ὡς λαμπρὸν κωνοειδὲς φαινόμενον, περιβαλλόμενον ὑπὸ ἀσθενοῦς νεφελοειδοῦς περικαλύμματος. Τέλος ὁ Ἐλερτ τῷ 1873 κατὰ τὸ ἀπὸ Ἀμβούργου εἰς Βουένος Ἀῦρες ταξείδιον αὐτοῦ ἐποίησατο τὴν παρατήρησιν ὅτι ὁ ἐνδοτέρως φωτεινὸς πυρὴν δὲν μένει πάντοτε ὁ αὐτός, φαινόμενος μάλιστα ἐνίοτε ὡς γραμμὴ εὐθεῖα, μὴ συμπίπτουσα μετὰ τοῦ ἄξονος τοῦ περικαλύμματος.

Περὶ τῆς φύσεως τοῦ ζωδιακοῦ φωτός ὑπάρχουσι διάφοροι γνώμαι. Μία τούτων εἶναι καὶ ἡ ὑπόθεσις, καθ' ἣν τὸ φαινόμενον τοῦτο εἶναι τὸ ἐξ ἀντανακλάσεως τοῦ φωτός τοῦ ἡλίου προερχόμενον φῶς δακτυλίου μετεωριτῶν, περιβάλλοντος τὴν γῆν εἴτε καὶ τὸν ἡλίον αὐτόν τὴν ὑπόθεσιν ὅμως ταύτην ἀποκρούει ὁ Σκιαπαρέλλης, ὁ διάσημος διευθυντῆς τοῦ ἀστεροσκοπείου Μεδιολάνων. Κατὰ τὸν Φαίρστερ τὸ ζωδιακὸν φῶς ἀνήκει εἰς τὴν γῆν, ὃν εἶδος οὐρᾶς κομήτου, ἣν ἡ γῆ σύρει μεθ' ἑαυτῆς, καὶ ἣτις ἀποτελεῖται ἐξ ἀερίων κουφοτάτων ἠλεκτρικῶν δὲ φαινομένων, παραγόμενα ἐντὸς τῆς οὐρᾶς ταύτης ὡς καὶ ἡ ἀντανάκλασις τοῦ ἡλιακοῦ φωτός προκαλοῦσι τὸ ζωδιακὸν φῶς, οἷον παρουσιάζεται πρὸ τῶν ὀμμάτων ἡμῶν. Ὁ Χάις θεωρεῖ τὸ φαινόμενον ὡς νεφελώδη δακτύλιον

περιβάλλοντα τὴν γῆν, ὡς ὁ Κρόνος περιβάλλεται ὑπὸ τοῦ δακτυλίου αὐτοῦ. Ἄν ὅμως ὁ δακτύλιος οὗτος εὐρίσκειται ἐνδοθεν ἢ ἐξωθεν τῆς σεληνιακῆς τροχιάς, τοῦτο θὰ ἦτο δυνατόν νὰ γνωσθῆ μόνον διὰ παρατηρήσεων ἀκριβεστάτων ἀπὸ δύο ὡς οἶόν τε ἀντικειμένων σημείων τοῦ βόρειου καὶ τοῦ νοτίου τῆς γῆς ἡμισφαιρίου.

(Ἐκ τοῦ «Πετταίου Λόγῳ».)

Ν. ΜΟΣΧΟΠΟΥΛΟΣ.

ΛΙΝΑ.

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ.

Ἐκεῖνο ὅπερ μένει.

IV.

Ἄλλ' ἔκτοτε ὁ τάλας τραυματίας τὴν ψυχὴν ἐπόθησεν ἐμπαθῶς ν' ἀποβῆ ἀληθῆς θεραπευτῆς τῶν σωμάτων· ἀφωσιώθη δ' εἰς τὸν πόθον αὐτοῦ ὡς ἀπῆται παρ' αὐτοῦ ὁ δικτυπωθεὶς ὄρκος, ὡς ἐπέβαλλεν αὐτῷ τὸ βασιλεῦον τοῦ πνεύματός του ὑψηλὸν ἰδανικὸν τοῦ καθήκοντος· ἔσχε δὲ τὴν γλυκεῖαν παρηγορίαν τοῦ νὰ ἴδῃ πολλὰκις τὸν θάνατον ὀπισθοχωροῦντα πρὸ αὐτοῦ, ἔσως διότι, εὐσεβῆς ὢν, ἐν τῇ σοφίᾳ αὐτοῦ εἶχε λάθει παρὰ τοῦ Θεοῦ, οἷοναὶ δωρεὰν ἀπικαλύψεως, τὴν μάντευσιν τῶν μυστικῶν ἠθικῶν πόνων, τῶν κυριωδεστάτων αἰτίων, ἀτινα ἡ ἀπιστία ἀρνεῖται καὶ ἡ ἀδιαφορία καταφρονεῖ.

Πέντε ἔτη! ταῦτα πάντα εἶχον διαρκέσει ἐπὶ ὅλην πενταετηρίδα· ἀλλὰ φεῦ! πόσους ἄρα ἡ πενταετηρὶς αὐτῆ δὲν ἐξελίσσει αἰῶνας ἐνώπιον ψυχῆς ὠρμασθείσης ἤδη ἐν τῇ θλίψει καὶ τῇ αὐταπαρηγοσίᾳ αὐτῆς! Ἐπῆλθον στιγμαὶ καθ' ἃς ὁ Ἰωάννης ρίπτων τυχαίον βλέμμα ἐπὶ κατόπτρου ἀντανακλῶντος τὴν ὠχρὴν αὐτοῦ ὄψιν, τὰς κοίλας κύγχασι καὶ τὰ βαθύπρηρα χεῖλη, ἔλεγε κατ' ἰδίαν ψηλαφῶν τὸν σφιγμὸν τῆς ἐνεργητικότητος αὐτοῦ:

— Ἰδοῦ, εἶμαι γέρων, εἶμαι ἀσθενής· ὁ Θεὸς μοι ἐπέτρεψε πολλὰκις νὰ θεραπεύσω τοὺς ὁμοίους μου· ἀλλ' ἐμὲ τίς θὰ θεραπεύσῃ, τίς θ' ἀνανεώσῃ;

Καὶ πᾶραυτα τότε ἔζτο, ἀνέθαλλε· διὰ μέσου ρωγμῆς, οὕτως εἶπεν, τῆς συστελλομένης θελήσεως αὐτοῦ παρεξέπιπεν ἀκτίς ἐλπίδος, ἣτις εἰσέδυσεν εἰς τὴν καρδίαν του.

V.

Μηδύλως παρέχουσα εἰς τὸν Ἰωάννην τὸν ἀπαιτούμενον χρόνον ἵνα ζητήσῃ συγγνώμην, ἡ κ. δὲ Ραμβέρ τῷ ἔτεινεν ἐπιστολήν.

— Ὁ γραμματαιομιστῆς μᾶς ἀρῆκε τοῦτο διὰ σᾶς, κύριε ἰατρέ· καὶ ἂν δὲν διήρχεσθε ὥρασι τινάσι εἰς τὴν δρόσον, τὸ ὁποῖον εἶναι ἥμισυ ὑγιεινόν, ὅμο-

1) Πρωτεύουσα τῆς δημοκρατίας τοῦ Ἰσημερινοῦ, ἐν τῇ Νοτίῳ Ἀμερικῇ, παρασσομένη συχνότατα ὑπὸ σεισμῶν.